

ILLA MARIA

Ara que ja és morta, ara, ja no hi val plorar, pare,
vós la vàreu condemnar, son pare!
ella l'estimava i li vàreu fer pagar
el desig que despert a na Maria.

El féreu sortir, sa maror de Sant Pere, ho sabeu,
no els torna, i morí, pregant, besant sa creu de na Maria.

De llavors fins ara na Maria va plorar, sola,
a vorera de la mar i juguetejava amb s'anell
que li donà en Joan, en embarcar a l'alba.

Demana per ell, a ses ones, però no portaren cap nova.
Es penya-segats s'aixecaren perquè ella el cridà més enfora.
Però no rebé més que es conhort de ses gavines,

No la véreu plorar, pare, però bé que ho sabíeu,
no la véreu plorar, pare, però bé que ho sentíeu.

Fins que anit passada, na Maria se'n va anar,
sa maror la va cridar a l'alba.
Blanca de novia, dins la mar es va allunyar, ja sabia on anar, Maria.

I avui dematí, a una platja que feren per a ella ses ones,
l'han vista dormir, on no hi arriben es mal i s'enveja dels homos.
Na Maria riu, besant sa creu que el protegia.

Ara ja és massa tard, pare, vos la coneixíeu;
ara ja és massa tard, pare, era quan la teníeu.

No te trobaren, saps que s'illa és només per a tu sola,
nina, només sentiran, com hi rompen ses ones, i riure na Maria...

Ramis, Xavier. "Illa Maria".